ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 50 (795) | Субота, 18 грудня 1982 року | Ціна 2 коп.

60 СРСР ВАХТА ДРУЖБИ

ЯКІСНО І ЕФЕКТИВНО

Колектив Дніпропетровського УВП змагається за гідну зустріч ювілею Вітчизни під девізом: «60-річчю утворення СРСР — 60 ударних трудових тижнів!».

Виробниче завдання десяти місяців з випуску товарної продукції виконано на 102,1 процента, а реалізації — на 101,9 процента.

Найкращих успіхів досягли трудівники дільниці пошиття рукавиць, очолюваної майстром В. Г. Чуйкіною.

У індивідуальному змаганні перед ведуть швачки костюмної дільниці Т. Д. Язикова, Т. В. Повіренна, В. А. Онищук, малювальник М. С. Макаренко, які виконують змінні завдання на 130—150 процентів.

Основним джерелом підвищення ефективності виробництва є економія сировинних ресурсів. Перегляд норм витрачання матеріалів дав можливість з початку року зменшити в середньому по підприємству відходи на 0,5 процента, зекономити сировини на 15,5 тисячі карбованців.

Тільки за рахунок перегляду і впровадження прогресивних норм витрат на виготовлення рукавиць зекономлено тканини 6,2 тисячі квадратних метрів на суму 9,7 тисячі карбованців.

У цьому році у нас створено ще дві бригади на розкрійній дільниці, а всього їх уже шість. Тепер 25,5 процента трудівників на підприємстві працюють за бригадним методом, а у 1983 році буде завершено перехід усіх дільниць на бригадну форму організації праці.

Колектив підприємства, втілюючи в життя рішення XXVI з'їзду КПРС, спрямовуватиме і надалі свої зусилля на виконання всіх поставлених перед ним завдань.

В. ДИШЛЮК,
головний інженер Дніпропетровського УВП.

П'ЯТИРІЧНИЙ ПЛАН — ДОСТРОКОВО

Робітниці Кременчуцької швейної фабрики впевнено долають планові рубежі другого року одинадцятої п'ятирічки. На завершальному етапі ювілейної вахти, що проходить під девізом: «60-річчю утворення СРСР — 60 ударних трудових тижнів», першість у трудовому суперництві утримує колектив цеху № 1, де сумлінно трудяться і члени нашого Товариства Марина Олександрівна Самохвалова, Поліна Семенівна Яровикова, Анастасія Юхимівна Шостак та інші.

Нещодавно секретар міськкому Компартії України О. О. Юркова щиро поздоровила правофлангових змагання з трудовою перемогою — достроковим виконанням плану чотирьох років п'ятирічки. Серед них і член УТОГ М. О. Самохвалова.

Підхопивши почин передової швачки фабрики Г. В. Остапець — виконати протягом п'ятирічки десять річних норм — нечуюча робітниця стала на ударну вахту. Її зобов'язання підтверджуються конкретними справами. Марина Олександрівна трудиться з випередженням графіка, щоденно перевиконуючи денне завдання у два з половиною рази. На трудовому календарі швачки-оверлочниці — перший квартал 1985 року.

Все це — результат того, що М. О. Самохвалова досконало опанувала свою професію, запозичує і впроваджує у себе передові методи праці. Свій багатий досвід і майстерність вона передає молоді.

О. ЧОРНОБАЙ.
Полтавська область.

НАРОДЖУЮТЬСЯ НОВІ ІМЕНА

Трудівники Ужгородського УВП-2 успішно несуть трудову вахту на честь 60-річчя утворення СРСР. Соціалістичне змагання, що розгорнулося в колективі, принесло відрадні результати. Достроково виконано завдання третього кварталу з усіх техніко-економічних показників. Понад план виготовлено продукції на 270 тисяч карбованців, а надпланова реалізація становить 45 тисяч карбованців. Зекономлено сировини та матеріалів на 146 тисяч карбованців, електроенергії — 3,2 тисячі кіловат-годин.

У боротьбі за виконання планових завдань та соціалістичних зобов'язань народжуються нові імена. Сумлінна праця для виробничників стала справою честі, їх життєвою необхідністю.

За підсумками роботи третього кварталу переможцем вийшов колектив швейної дільниці, де майстром Марія Василівна Тар. План з нормативно-чистої продукції тут виконано на 121,9 процента. На дільниці немає таких робітників, котрі не виконують норм.

Переможцем в індивідуальному соціалістичному змаганні вийшли такі робітники, як С. С. Ондич, И. В. Орос, І. В. Козакова, А. Ф. Росоха та багато інших.

Л. ПОЦЕН,
інженер-нормувальник Ужгородського УВП-2.

Наближається до завершення другий рік одинадцятої п'ятирічки — рік ювілею Країни Рад. Соціалістичне змагання на честь цієї визначної дати дає добрі результати.

Ізолювальниці Запорізького УВП (на знімку зліва направо) Л. Рибалко та М. Панкеєва в ці передсвяткові дні трудяться особливо старанно, виробничі завдання вони виконують на 130—140 процентів.

Робітниці доклада ють всіх зусиль, **щоб 60-річчя утворення СРСР зустріти високими успіхами у праці.**

Фото П. МІНЬКА.

ЗДОБУТОК КОЛЕКТИВУ

Ось і закінчилась осінь. Чим пам'ятна вона нам, житомирянам? Насамперед, мабуть, тим, що колектив трудівників Житомирського УВП вийшов переможцем у соціалістичному змаганні серед підприємств Товариства, а за підсумками роботи в третьому кварталі посів друге місце серед підприємств легкої промисловості Богунського району міста.

Вагомі здобутки колективу стали можливими завдяки ударній праці правофлангових п'ятирічки М. І. Ковальчука та М. І. Бондаря. Нині ці трудівники працюють в рахунок 1984 року.

Сьогодні, коли до святкування 60-річчя утворення СРСР залишаються лічені дні, наші передовики трудяться з надзвичайним піднесенням. Їх приклад надихає весь колектив, який готує ювілею Вітчизни гідний трудовий дарунок.

К. БАШИНСЬКА.
м. Житомир.

Робоча вахта опалів

Львів. Рідкісні своєю красою опали, які називали в часи Київської Русі «каменями-медоцвітами», перестали бути тільки ювелірною прикрасою. У львівському виробничому об'єднанні «Ювелірпром» освоєно їх виготовлення для потреб народного господарства.

— Аналог коштовного каменю вдалося одержати вперше завдяки методові синтезу, розробленому співробітниками нашого колективу у співдружності з ученими Інституту геології і геофізики Сибірського відділення АН СРСР,— розповів начальник СКТБ підприємства В. В. Осипчук.—Для їх масового випуску створено установку, яка дає змогу візуально контролювати складний процес каменеутворення. Його зведено до одного місяця, а в природних умовах він займає кілька тисячоліть. Виробові можна задавати не тільки потрібні властивості, а й конфігурацію.

(РАТАУ).

ВСІ — НА СУБОТНИК!

Трудівники Українського товариства глухих повністю готові до свята праці на честь 60-річчя утворення Союзу РСР.

Вони, як і всі радянські люди, прагнучи відзначити ювілей Країни Рад високими трудовими досягненнями, широко розгорнули соціалістичне змагання за гідну зустріч знаменної дати. Важливим вкладом в реалізацію взятих високих соціалістичних зобов'язань, дострокове виконання завдань другого року п'ятирічки стане комуністичний суботник, присвячений цій знаменній даті.

Орієнтиром нинішнього суботника стане рух за досягнення найвищої продуктивності праці, випуск високоякісної продукції. Це — девіз сьогоднішньої «червоної суботи».

НАСТРІЙ — СВЯТКОВИЙ

У кожного трудівника Артемівського УВП радісний, піднесений настрій. На свято праці вийшли 320 працівників підприємства. Перед початком зміни у колективах відбулися мітинги, на яких керівники виробництва тепло привітали членів УТОГ з початком трудового дня, побажали їм у день «червоної суботи» досягти ще вагоміших трудових успіхів.

І ось уже запрацювали швейні машини. Передові швачки Зінаїда Лемзякова, Ганна Борковська, Валентина Динник та інші працюють швидко і вправно. Адже вони дали слово до кінця зміни значно перевиконати свої звичні виробничі завдання. І в тому, що протягом зміни на УВП виготовлять 620 робочих костюмів та 2 тисячі спецрукавиць — буде і їх вагомий внесок.

У день свята праці трудовий колектив зобов'язався виготовити продукції на 7 тисяч карбованців, а у фонд одинадцятої п'ятирічки перерахувати 500 карбованців.

Попередні підрахунки зробленого свідчать: слова старанних трудівників не розійшлися з ділом. Все заплановане до кінця зміни буде виконано.

Н. ПРАВДИВЦЕВА,
директор Артемівського УВП.
Донецька область.

ДРУЖНО, ОРГАНІЗОВАНО

Нечуючі трудівники Житомирського УВП дружно і організовано вийшли на свято праці. На день «червоної суботи» вони взяли підвищене соціалістичне зобов'язання: протягом дня виробити продукції на 16,5 тисячі карбованців. Причому, п'яту частину її буде виготовлено із зекономленої сировини та на заощадженій електроенергії.

Інженерно-технічні працівники та службовці підприємства упорядковують подвір'я УВП, а також прилеглу до нього територію.

Зразки високопродуктивної праці показують колективи, де майстрами Любов Павлівна Деркач, Лідія Степанівна Можаровська, Олена Федорівна Лелікова, Алла Анатоліївна Муравська.

Кожен робітник дав слово виготовити у день свята праці продукції більше і тільки високої якості.

У фонд одинадцятої п'ятирічки виробничники Житомирського УВП перерахують 1000 карбованців.

О. КУЛИК,
швачка-мотористка Житомирського УВП.

ЗА ЄДИНИМ БРИГАДНИМ НАРЯДОМ

СПІЛЬНА МЕТА

На сучасному етапі розвитку виробництва все більшого значення для розв'язання економічних і соціальних завдань набуває бригадна форма організації і стимулювання праці. Вона в одинадцятій п'ятирічці повинна стати основною.

Перш, ніж застосувати у себе метод бригадного наряду, у Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт» ретельно вивчили досвід заводу імені Ленінського комсомолу та спорідненого підприємства — Ворошиловградського УВП. Партійний комітет, відділ праці та заробітної плати провели велику роз'яснювальну роботу серед трудового колективу. Про єдиний наряд говорилося на цехових та бригадних зборах.

Спочатку вирішили організувати бригади з невеликої кількості працюючих.

На початку цього року з'явилась в об'єднанні перша бригада наладчиків пресової дільниці електроапаратного цеху, яку очолив комуніст П. А. Узнародов. Створили також і раду бригади.

У перший місяць окремі члени новоствореного колективу ще намагалися працювати по-старому, розділяючи працю на «мою» і «твою». Та коли одержали зарплату, то відчули, чого варта нова організація праці за коефіцієнтом трудової участі. А наступного місяця стали працювати дружніше.

Вільний наладчик чи черговий електрик тепер не сидить без діла, а без нагадувань іде на допомогу більш завантаженому товаришу. Завдяки чому зменшились простої робітників основних спеціальностей, зросла продуктивність праці, поліпшилась якість обслуговування техніки. Зросла у бригаді і трудова дисципліна. Адже багатьом стало зрозуміло: перед товаришем інколи важче звітувати, ніж перед начальником.

Згодом почин бригади наладчиків підтримали ще два колективи — бригада складання патронів, де керівником М. Д. Власова, та бригада складання магнітних пускачів ПМЕ-113, яку очолює Т. І. Букаленко. Практика довела: бригадний наряд створює можливості для збільшення обсягу випуску продукції меншою кількістю працюючих.

Робітники стали трудитись з більшою віддачею, зросла відповідальність бригади за поліпшення якості продукції.

До впровадження нової форми організації праці на час хвороби або відпустки когось з працюючих на конвейєр саджали резервних робітників. Тепер же члени колективу намагаються обійтися своїми силами. І ось результат: за короткі строки було переглянуто кілька норм на складанні патрона для люстр, підвісного патрона, виробів ПМЕ-113. Значно знизилась при цьому трудоємкість. Економічний ефект становить 2040 карбованців.

Полегшилась також праця обліковців: відтепер наряд виписують не на кожного окремо, а на всю бригаду.

З нового року на складальній дільниці запозичать нову форму організації праці дві комсомольсько-молодіжні бригади. А поки що в колективі по виготовленню ПМЕ-111 ідуть підготовчі роботи по переводу його на оплату із застосуванням коефіцієнта трудової участі. Адже зрозуміло: метод єдиного бригадного наряду підвищує і матеріальну зацікавленість робітників, спонукає опановувати суміжні професії, стимулює зростання професійної майстерності, підвищення трудової та технологічної дисципліни. Та найголовніше— колектив стає сильнішим і згуртованішим.

Г. ГАРИПОВА,
начальник електро-апаратного цеху Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

Л. І. Бумбак друге десятиріччя трудиться на Ужгородському УВП-1. Працює вона майстром.

Одна з основних турбот Людмили Іллівни — якість виробів.

На знімку: Л. І. Бумбак і пресувальник Іван Свадеба обговорюють технологію виготовлення меблевих щитів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

У ЛАВАХ ПЕРЕМОЖЦІВ

Високими трудовими досягненнями зустрічає 60-річчя утворення СРСР оператор молочно-товарного комплексу колгоспу імені Ульянова Новогородківського району, що на Кіровоградщині, І. С. Бутиш.

Іван Степанович обслуговує молокопродатчик —транспортну систему.

Нечуючий трудівник успішно справляється зі своїми обов'язками, забезпечує безперебійну роботу закріплених за ним механізмів.

Серед переможців соціалістичного змагання на честь ювілею Країни Рад називають сьогодні і прізвище члена УТОГ І. С. Бутиша. Він, разом з тваринниками колгоспу, докладає всіх зусиль, аби господарство успішно виконало планові завдання по виробництву молока.

С. БОЙЧУК,
перекладач Долинського міжрайвідділу УТОГ.
Кіровоградська область.

Ефективність праці — спільна турбота трудівників Одеського виробничого об'єднання «Електрик».

На знімку: (зліва направо) швачка Л. І. Щеглова, економіст цеху Т. О. Чумаченко та майстер Л. І. Трофімова намічають шляхи поліпшення технології пошиття одягу.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

В АВАНГАРДІ

У компактній групі головного підприємства виробничого об'єднання «Київський радіозавод» працює 65 нечуючих робітників.

Комісію профкому по роботі серед глухих очолює заступник голови заводського профспілкового комітету Микола Іванович Рябий. До її складу входять досвідчений інструктор-перекладач Ангеліна Федорівна Водолазька, голова первинної організації УТОГ, фрезерувальник Віталій Федорович Цигановський та інші. Вони мобілізують нечуючих на дострокове виконання планових завдань та прийнятих соціалістичних зобов'язань.

Глухі працюють на підприємстві у різних цехах за 20-а спеціальностями. У колективі компактної групи велика увага приділяється підвищенню ефективності праці, економії матеріалів та паливно-енергетичних ресурсів.

В результаті широко розгорнутого соціалістичного змагання за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР та 50-річчя УТОГ глухі робітники добилися великих успіхів у своїй виробничій діяльності: із 65 працюючих 48 вибороли почесне звання «Ударник комуністичної праці». Бригадною формою організації праці охоплені майже всі члени УТОГ. Портрети 12 працівників занесені на цехові дошки пошани. Серед них — лакувальник Віктор Бородін, фотолаборант Любов Сотченко, пресувальниця Ганна Рузапкіна, штампувальниця Ольга Пунченко, фрезерувальник Віталій Цигановський та інші. Вони успішно виконали особисті плани десятої п'ятирічки і нині успішно справляються з виконанням завдань одинадцятої п'ятирічки.

Велика увага на підприємстві приділяється підвищенню кваліфікації робітників. Технічним відділом організовано для них спеціальне навчання. У даний час десять робітників підвищили свої розряди, а два — освоїли суміжні професії. 14 навчаються у вечірній школі для нечуючої молоді.

Адміністрація підприємства, його партійна та профспілкова організації приділяють велику увагу оздоровленню трудящих, поліпшенню їх житлово-побутових умов.

Члени первинної організації УТОГ виробничого об'єднання «Київський радіозавод» не зупиняються на досягнутому. Вони продовжують самовіддано трудитися в ім'я нашої любимої Вітчизни, сповнені рішучості гідно зустріти 60-річчя утворення СРСР та 50-річчя Українського товариства глухих.

С. ГУБКІН,
голова Київського міськвідділу УТОГ.

РЕПОРТАЖ

ПРАЦЮЮ ЗДРУЖЕНІ

В ЦЬОМУ ВЕЛИКОМУ світлому приміщенні— царство швацьких машин. Ніби ведучи нескінченну пісню, вони швидко поглинають гору крою і не встигнеш опинитись на протилежному боці довгого потоку, як симпатична дівчина обережно виймає з-під праски модне елегантне пальто, секунду-другу милується ним і вішає поруч з десятками інших готових обнов. Їй, як і багатьом подругам, що схилились над широкими зручними столами, дуже кортить приміряти красиве пальто, але од тієї спокуси доводиться відмовитись — чіткий ритм конвейєра позбавляє можливості відволікатись: нині, в дні передсвяткової трудової вахти, дорога кожна хвилина вщерть заповненого турботами робочого часу.

Пізніше, наприкінці зміни, я матиму нагоду розмовляти з багатьма передовими трудівницями, а зараз про свій цех, товаришів по роботі охоче розповідає його начальник комуніст Людмила Василівна Теренко:

— Ми завершуємо складний процес пошиву верхнього жіночого одягу. На шести потокових лініях у дві зміни працюють майже 250 дівчат і жінок. Більшість з них має високі виробничі розряди, може виконувати всі технологічні операції і здає продукцію з першого пред'явлення. Соціалістичними зобов'язаннями на другий рік п'ятирічки передбачалось випустити швейних виробів з державним Знаком якості 36 процентів, а за десять місяців уже маємо 48 процентів. Це — найвищий показник у Ленінському районі індустріального Харкова.

Широко розгорнуте соціалістичне змагання під девізом «60-річчю утворення СРСР — 60 ударних тижнів», вміла організація праці, наставництво уже давно вивели швейників на перше місце серед виробничих підрозділів Харківського учбово-виробничого підприємства № 2. Та найбільшим здобутком цього дружного колективу, як справедливо вважає директор фабрики Л. В. Ясман, є виховання людини нової, справді комуністичної формації. Людини-творця, невтомного поборника технічного прогресу. Що, здавалося б, можна змінити в усталеному роками, відшліфованому до найменших дрібниць, технологічному процесі? А швейники встигають освоїти до 10 нових моделей, впровадити 6—8 раціоналізаторських пропозицій, заощадити десятки тисяч кіловат-годин електроенергії.

У них вистачає сили не лише утримувати звання «Цех високої культури виробництва», а й відпрацювати декілька днів на благоустрої території підприємства і рідного району, надати значної допомоги підшефному колгоспові.

Отже, все, чого тут досягли, чим по-праву пишаються,— справа рук сотень невтомних трудівниць і, в першу чергу, майстринь потоку комуніста Р. С. Кураш. Скільки й пам'ятає себе Раїса Сергіївна, стільки вона займається швацтвом. Зовсім юною дівчиною прийшла на фабрику «Україна». Згодом стала майстром, одержала запрошення на УВП-2. Робота з нечуючими має свою специфіку і не одразу молода жінка віднайшла спільну мову, навчилась розуміти своїх підопічних, як то кажуть, з півслова. Минав час і лагідність, доброзичливість, у поєднанні з вимогливістю, дали хороші наслідки. Нині всі члени УТОГ, а їх на потоці більшість, з теплотою відгукуються про Раїсу Сергіївну, любовно називають її матір'ю.

А хіба можна не згадати іншого ветерана цеху, наставницю Марію Микитівну Григорович? Через прохідну фабрики вона вперше переступила навесні 1948 року. Добре пам'ятає, як у тісних, непристосованих цехах шили спецодяг, рукавиці. Як не вистачало матеріалів, подовгу ремонтували старенькі машини. Тепер же є всі умови для високопродуктивної праці і Марія Микитівна не тільки виконує змінні завдання на 150-180 процентів, а й охоче передає виробничий досвід молоді.

— Сім років тому,— розповідає комуніст Любов Анатоліївна Темербаєва,— я закінчила Краснолучське ПТУ. Одержала призначення в Харків. Коли їхала сюди, переживала: як-то зустрінуть у новому колективі? Побоювання виявились марними — мене й інших дівчат оточили увагою, материнською ласкою. Ми швидко оволоділи професією, стали працювати нарівні з «старожилами» цеху. Нині я виконую всі операції на потоці. Все гаразд і у нашій сім'ї. Я по-справжньому щаслива і за це — велике спасибі всім подругам, моїй добрій наставниці Марії Микитівні.

Такі ж щирі слова подяки ми почули і від випускниць Краснолучського ПТУ Світлани Капінос і Зінаїди Раскової, а також Параски Федорівни Чиблис і Тамари Іванівни Дисненко. Ці дві жінки вже самі є ветеранами цеху, вивели на дорогу самостійного трудового життя не одну ученицю, але з теплотою відгукуються про свою першу наставницю М. М. Григорович.

— У нашому колективі,— свідчать вони,— багато добрих традицій. Та найбільше подобається дружба і взаємовиручка. Скажімо, не встигає котрась з дівчат виконувати свою операцію,— сусідка допоможе. Або хтось захворіє — теж робота не зупиняється... Разом працюємо, разом і відпочиваємо.

Дівчата з швейного регулярно відвідують гуртки художньої самодіяльності Будинку культури Харківського обласного відділу УТОГ, влаштовують читацькі конференції, культпоходи у кіно і театри. Їхній гуртожиток бореться за звання зразкового. У фабкомі профспілки нам повідомили, що лише нинішнього року 12 нечуючих побували у санаторіях, 14 — у будинках відпочинку, 8 чоловік здійснили туристичні подорожі. Більшість з них трудиться у головному цеху підприємства. Головному не за назвою, а за тими крилатими справами, що їх вершать правофлангові соціалістичного змагання. Так, на честь 60-річчя утворення Союзу РСР буде випущено надпланової продукції на 150 тисяч карбованців, заощаджено сотні метрів тканин і десятки тисяч кіловат-годин електроенергії.

...Рівно гудуть машини. Над ними схилилися жінки й дівчата. Одна операція, друга, третя... сорок п'ята чи п'ятидесята. І ось стрічка, кароока робітниця пригортає до себе готове вельветове пальто. Їй воно до лиця. Впевнені: сподобається обнова і тій невідомій ровесниці, котра придбає у магазині виріб УВП-2. Адже продукція фабрики давно користується підвищеним попитом. У Харкові і всій республіці.

В. КОВАЛЕНКО.
м. Харків.

Міцне коріння

Був час, коли його дружина, Килина Леонтіївна, пригортаючи до грудей двох донечок, разом з сусідами проводжала Семена Власовича на війну. Як наказ звучали тоді для всіх чоловіків слова односельців: «Бийте ворога, гоніть з рідної землі і повертайтесь з перемогою!».

Багато вогненних доріг довелося пройти Семену Дідику в роки Великої Вітчизняної. Та не зламався його сильний характер. Не одну атаку витримав мужній воїн, перш ніж зустріти той радісний травневий день.

Так трапилося, що в одному із запеклих боїв командира взводу, старшого сержанта С. Дідика було тяжко поранено. Контузія давала великі ускладнення. Лікарі довго боролись за його життя, зуміли поставити на ноги, проте мову і слух так і не вдалося повернути.

Семен Власович у розпач не впав. Повернувся додому, а тут чоловічі руки — на вагу золота: все зруйноване, жахливо й глянути. Спочатку працював охоронцем. Потім, як і до війни, трудився їздовим. Поруч у колгоспі працювала і його дружина. З кожним днем міцніло господарство, зростала і сім'я Дідиків.

П'ять синів і п'ять дочок виростили Семен Власович і Килина Леонтіївна. І кожному дали добру путівку в життя. Діти мають уже своїх дітей, побудували добротні будинки. Ганна, Антоніна та Марія працюють у тютюновій і рільничій бригадах, Тетяна в Струзі, Ноноушицького району, а Ліда — на Тернопільщині. Відслуживши в Армії, повернулися до рідного гнізда й сини. Анатолій працює мулярем, Петро — шофером. Батьковою стежкою пішов Іван. Євген влився в колектив одного з київських заводів, а Володимир—лісничий на Кіровоградщині. Приклад у роботі всім показує батько: його портрет — на Дошці Пошани, не раз нагороджувався грошовими преміями.

Міцне коріння Дідиків. Семен Власович і Килина Леонтіївна мають уже двадцять внуків. І коли приходить День Перемоги чи інше свято, то збираються до отчого порога всі, як один. А батько надіває свої бойові нагороди і йде назустріч дітям... Дивишся і радієш: а чи не найбільше тепла і затишку саме в цьому, батьківському будинку!

Мати-героїня теж не може нарадуватись щасливою долею своїх дітей.

Сьогодні С. В. Дідик уже на заслуженому відпочинку, однак без роботи ніяк не може. Тваринники колгоспу завжди розділяють свої досягнення з ветераном війни і праці, бо знають, що в цьому є вагомий внесок і Семена Власовича.

...Коні його слухають без батога. Рано-вранці він запрягає їх і їде на тваринницьку ферму розвозити худобі корм. А коли випаде вільна година, Семен Власович розвертає гнідих і прямує до лісу по дрова. По дорозі він ще не раз обмірковує, кому із колгоспників радили допомогти на зиму дровами, а кому кормом для тварин. І коли вже звернуться до нього, то зробить все неодмінно. Такий вже характер у чоловіка. Добрий характер!

В. САЛІЙ.

с. Струга
Новоушицького району
Хмельницької області.

В успішній роботі Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» є чимала заслуга і трудівників цеху механоінструментальних робіт.

На «відмінно» трудиться комуніст Віктор Сергійович Секачов — фрезерувальник високої кваліфікації. Секретами своєї професійної майстерності він охоче ділиться з молодими робітниками. Один з його колишніх учнів нині класний спеціаліст.

На знімку: В. С. Секачов (праворуч) пояснює учневі Олександру Ніколаєву, як краще та швидше можна виготовити складну деталь.

Фото І. СЕМЕНЧУКА.

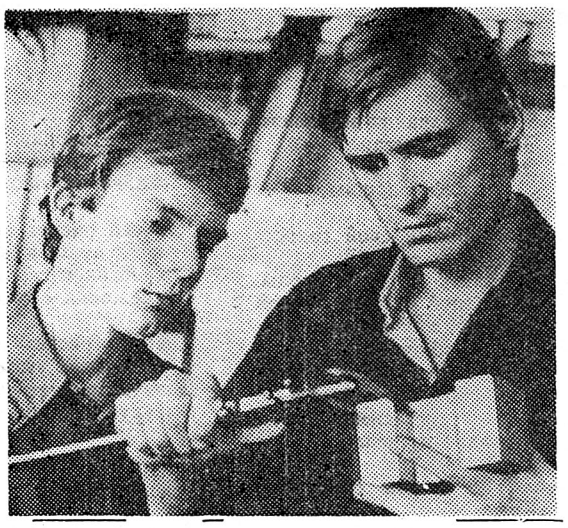

НА ШКІЛЬНОМУ МЕРИДІАНІ

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ

Звістка про те, що до нас, у школу, з Ленінграда прибуває член ради ветеранів авіації військово-морських сил, полковник запасу Володимир Тарасович Мельников, блискавично облетіла всіх учнів Піщанської спецшколи-інтернату для глухих. І хоч не раз наші вихованці зустрічалися з членами ради ветеранів на всесоюзних зльотах у Москві, Орлі, Ленінграді, постійно листуються з ними, але такого високого гостя зустрічати в школі доводилося вперше.

Одразу ж зібралось засідання дружини, комсомольського комітету, було складено план зустрічі, на яку також запросили ветеранів-земляків, захисників Ленінграда Г. П. Продана, Г. И. Бурдейного, ветеранів війни І. Л. Лернера, О. П. Вулишного, а також піонерів загальноосвітньої школи, загін яких носить ім'я М. Колесника, нашого односельчанина, який загинув при обороні міста на Неві.

Зустрічі чекали з нетерпінням. І ось довгождання хвилина настала. Всі діти в святкових костюмах вишикувались на подвір'ї школи. Звучить урочиста музика. Учні 1 і 2 класів встеляють живими квітами оксамитову доріжку, якою проходять почесні гості. Зворушений до сліз В. Т. Мельников бере на руки мале дівча з білими бантами:

— За тебе я воював, дитино...

На порозі школи ветеранів зустрічають вчителі Л. І. Зволейко і О. І. Пальчик з хлібом-сіллю на вишиваному рушнику, запрошують гостей до актового залу.

Голови ради загонів імені М. Колесника і середньої школи віддають рапорти В. Т. Мельникову.

Свято відкриває директор школи В. Ф. Веретільник.

— Сьогодні ми торкаємося незгасної пам'яті. Тож нехай знову і знову вкарбовуються в наші серця події жорстокої битви за життя, за мир, тож нехай вічною буде в народі вдячна пам'ять про радянського воїна-переможця.

Один за одним виступають ветерани, згадуючи свій бойовий шлях, розповідаючи юним про безсмертний подвиг нашого народу.

О. П. Вулишний, агроном колгоспу імені Щорса, подякував нашим учням за працю на полях господарства, вручив Володимиру Тарасовичу пучечок колосся як символ могутності нашої Батьківщини і попросив передати колоски раді ветеранів війни м. Ленінграда.

Володимир Тарасович розповів про те, як він із своїм 5-м авіаполком захищав Ленінград. Важкий то був час. Озброєний до зубів ворог рвався до міста.

З перших днів війни уся країна взнала про подвиги безстрашних балтійських льотчиків-винищувачів цього з'єднання. На його бойовому рахунку вже в перші три місяці війни значилось 105 знищених ворожих літаків, багато живої сили та бойової техніки противника. Не раз крилаті балтійці боролися проти вдвоє і втроє численно переважаючого ворога і перемагали його. Полку присвоїли звання 3-го гвардійського.

З великою мужністю з перших днів війни боролися з фашистами льотчики 13-го винищувального полку. За півроку вони одержали 117 перемог в небі Ханко, Талліна і Ленінграда, знищили 12 танків, 387 автомашин, 20 катерів, тисячі ворожих солдат і офіцерів. Обидва ці полки входили до складу 61-ї авіабригади Військово-Повітряних Сил Червонопрапорного Балтійського Флоту, якою командував Герой Радянського Союзу полковник І. Г. Романенко.

Нині Іван Георгійович генерал-лейтенант авіації запасу, голова ради ветеранів ВПС СРСР. Одностайно приймається лист голові ради ветеранів товаришу Романенку та голові ради ветеранів двічі Червонопрапорного Балтійського Флоту товаришу Колодезному М. К., в якому учні школи запевнили, що будуть і надалі свято берегти пам'ять про безприкладний подвиг радянських воїнів, вчитися ще краще, щоб стати гідними своїх батьків.

На закінчення Володимир Тарасович Мельников привітав усіх вчителів і учнів з 60-річчям утворення СРСР і сказав:

— Спасибі вам, дорогі діти, за вашу пам'ять. Минуть роки, ви станете дорослими. Який залишите ви слід на землі? Які сади зацвітуть після вас? Які нові відкриття, які наслідки своєї праці залишите ви народу? Ми хочемо, щоб виросли ви справжніми людьми, гідними нашої великої Батьківщини. Будьте ж гвардійцями у навчанні і в праці, такими ж патріотами своєї Вітчизни, як льотчики-балтійці. Всі присутні вшановують пам'ять воїнів, загиблих у боях за Батьківщину, хвилиною мовчання.

Потім Володимир Тарасович вручає завідуючому Піщанським райвно А. В. Гуменному і директору спецшколи-інтернату В. Ф. Веретільнику почесні грамоти ради ветеранів Військово-Повітряних Сил двічі Червонопрапорного Балтійського Флоту за добре поставлену в районі і, зокрема, в спецшколі військово-патріотичну роботу. Діти вручають квіти і сувеніри всім воїнам-ветеранам.

Після закінчення свята почесні гості поклали квіти до пам'ятника В. І. Леніну і на братську могилу в центрі селища.

Ідуть сивоголові ветерани по доріжці, встеленій живими квітами. З повагою дивляться на них діти. Ця зустріч залишила в їхніх серцях велику вдячність за найдорожчий скарб, подарований їм тими, хто боровся за Вітчизну — за землю в цвіту, за мирне небо, за щасливе дитинство.

Л. СІДЛЕЦЬКА,
вчителька Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей.
Вінницька область.

ПІДНЕСЕНО, УРОЧИСТО

У день, коли колектив Бродівського УВП передавав районну естафету трудової звитяги колективу місцевої «Райсільгосптехніки», повсюдно панував святковий і піднесений настрій. Ця важлива громадсько-політична подія була присвячена 60-річчю утворення СРСР і викликала хвилю трудового і творчого ентузіазму в робітників обох підприємств.

На урочистому мітингу, що відбувся з цієї нагоди в Червоному куточку «Сільгосптехніки», виступив директор Бродівського УВП П. І. Ральник. Він розповів про досягнення у праці нечуючих під час проходження трудової естафети у колективі і вручив районну Книгу естафети кращим представникам «Сільгосптехніки».

Потім аматори сцени художньої самодіяльності Бродівського будинку культури УТОГ виступили з концертом. Нам вперше довелося ознайомитися з творчістю цього самобутнього колективу, який справив на нас надзвичайно велике враження. Висока виконавська майстерність, жанрова різноманітність, вмілий добір репертуару — такі риси притаманні творчості самодіяльних артистів.

З великою увагою і хвилюванням ми прослухали літературно-музичну композицію «Ми — нащадки Жовтневих громів» у виконанні цього колективу. Пісня «Україна і Росія», що з нею виступили Н. Табала та Я. Камінський, теж високо була оцінена присутніми. Є. Довганюк та Я. Назарчук подарували глядачам пісні «Величезне небо», «А він подобається мені», «Ой, ти гарний, Семене». Прозвучали вірші, гуморески. Програма концерту була захоплююча і надзвичайно цікава.

Зовсім не вірилося, що перед нами виступали люди, позбавлені слуху. Вони виявилися справжніми майстрами сцени. Ми надовго запам'ятаємо цю хвилюючу зустріч з прекрасним мистецтвом нечуючих самодіяльних артистів.

Згадуючи той концерт, ще раз переконуємося, що слова «Все для людини, все в ім'я людини» увібрали у себе великий зміст. Адже і на виробництві, і в громадському житті глухі почуваються повноправними громадянами нашої держави, живуть повнокровним і цікавим життям.

Щиро дякуємо адміністрації Бродівського УВП і керівникам колективу художньої самодіяльності, які віддають усі свої сили для того, щоб інваліди зі слуху постійно відчували, що вони потрібні людям, їх праця і мистецтво не залишаються не поміченими, більше того, несуть людям добро, красу, радість.

В. МАЗУРОК,
секретар партійної організації «Райсільгосптехніки».

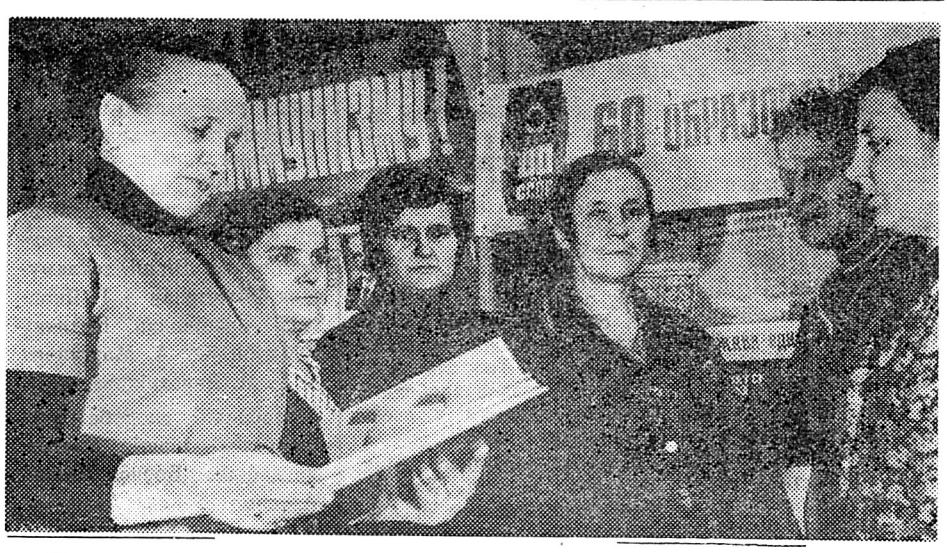

Напередодні святкування 60-річчя утворення СРСР значно пожвавилась політико-виховна, культурно-масова робота у Новоград-Волинському клубі УТОГ. Працівники культзакладу прагнуть зробити відпочинок своїх відвідувачів цікавим і змістовним.

Виступи учасників художньої самодіяльності, лекції, консультації спеціалістів, цікаві тематичні добірки літератури чекають тут на них.

На знімку: бібліотекар Галина Савеліївна Колобіна знайомить нечуючих — робітниць Новоград-Волинської дільниці Житомирського УВП — з новими надходженнями літератури, присвяченої славному ювілею Країни Рад.

Фото А. ГАРБАРЧУКА.

ОДЕРЖАЛИ КОМСОМОЛЬСЬКІ КВИТКИ

Нещодавно восьмикласникам Калуської спецшколи-інтернату для глухих дітей вручено комсомольські квитки.

До цієї знаменної події школярі готувалися ретельно і наполегливо. Майбутні комсомольці вивчали історію Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді, статут, відвідували заняття гуртка політосвіти, на яких знайомилися з трудовими і бойовими подвигами комсомолу.

І ось довгожданний день настав. На урочистому вечорі відбулося вручення комсомольських квитків. Школярів привітав другий секретар міського комітету комсомолу В. С. Бутенко, якій і вручив червоні членські книжечки. Потім виступила делегат XXIV з'їзду ВЛКСМ України старша піонервожата міської середньої школи № 7 Любов Пилипів. Вона розповіла присутнім про роботу комсомольського форуму.

На закінчення урочистого вечора піонери поздоровили старшокласників із знаменною подією в їх житті і виступили з концертом художньої самодіяльності.

Л. СИДОРУК.
Івано-Франківська область.

З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

РЕКВИЕМ

Над залом,
в молчании вставшем,
Звуковой ураган.
Это
реквием павшим,
Это
скорбный свой голос
Подымает орган.
И сквозь мрачные своды
В грозной темени стылой
Рвется алое пламя,
обжигая ладонь,
То над братской могилой,
Как пробитое знамя —
негасимый огонь.
Оживает из пепла,
Весь
из бронзы отлитый,
Как
скала-монолит
Неизвестный солдат.
Знай —
никто не забыт,
и ничто не забыто...
...Бьет набат...

АННА ЯРОСЛАВНА *

В звоны бьет София
златоглавая,
Встало ныне солнце
высоко,
Анна, Анна, Анна
Ярославна,
Ты теперь от дома
далеко...

На дорогах пыльных
стонет ветер,
Шпиль церковный видится
вдали,
А тебе в большом
и далеком свете
Странной королевой
нарекли.

Тот, при ком стучало
сердце гулко,
В дальних землях пал,—
и не зови...
По пустынным бродит
переулкам
Нежный голос горестной
любви.
Там, где Днепр вздымает
волны плавно,
Вновь Боян слагает
песнь свою.
Анна, Анна, Анна
Ярославна,
Русская печаль в чужом
краю...

* Дочь киевского князя Ярослава.

ПОДАРОК МАМЕ

Девочка рисует в домике оконце,
Возле — звонким хором россыпи цветков,
А над ними пляшет радужное солнце
В стайке неуклюжих пестрых облаков.

Девочка рисует на полянке речку,
В небе ярко-синем крошку-самолет,
С хвостиком-вертушкой белую овечку,
Медвежонка с ложкой у пчелиных сот.

Девочка рисует песика в панаме,
С длинными усами хитрого сверчка.
Девочка рисует свой подарок маме,
Высунув усердно кончик язычка.

* * *

В глазах твоих осенних спят дожди...
Мне хочется просить: «Не разбуди!»
Пусть солнце хоть немножечко посветит.
Пусть протрубят ветра, как журавли,
Морям—озерам ласковой Земли,
Что доброта людская есть на свете.

Уходит в степи дым, вбирая тишину,
И паутину лес колеблет, как струну...
Я поняла, за что ты любишь осень.
В пустынный парк опять пойдем вдвоем,
Там отражает небо водоем,
И воробьи кусочки хлеба просят.

Там золотисто тает свет листвы,
Деревья сеют шум своей молвы,
Такой понятной, нежно-музыкальной,
И до конца созвучной нам двоим
Звенящим эхом тоненьким своим —
Мелодией далекой и прощальной...

ОЛЕНЕНОК

Заблудился олененок в темном северном бору,
Трогал мягкими губами чешуйчатую кору,
Цокал маленьким копытцем, увидав ловушку-яму,
Робко грустными глазами он искал повсюду маму.

Побродил тихонько, плача, по большой лесной поляне,
Словно маленький кораблик в безграничном океане,
И дрожа легонько, мелко, прижимались тихо ушки
К симпатичной золотистой с белым пятнышком макушке.

Беззащитный несмышленыш, погляди скорее прямо,
Там летит тебе навстречу озабоченная мама.
Шалунишка-олененок, подыми крутые рожки,
Покажи, как могут прыгать твои маленькие ножки!

Елена КРАСНОКУТСКАЯ.

Фізкультура і спорт

Головні змагання — попереду

Завершився сезон у футболістів Київської обласної спортфедерації. Чемпіонами серед перших дорослих команд став «Схід» — третій призер першості УРСР серед виробничих колективів. Як же фінішували у цих змаганнях футболісти облвідділу УТОГ, які захищали кольори команди «Старт»?

Майже до останнього туру нечуючі спортсмени зберігали шанси посісти третє призове місце. Головними конкурентами в боротьбі за «бронзу» були команди заводів імені Лепсе, верстатів-автоматів імені Горького, ДСТ «Динамо», «Локомотива». Якщо спір з останніми в очній зустрічі завдяки точним ударам С. Адаменка та С. Лагути приніс нам перемогу з рахунком 2 : 0, то місця інших команд визначались у зустрічах їх між собою. Тут найуспішніше виступили колективи заводу імені Лепсе та «Динамо». Виробничники, набравши однакову з нами кількість очок, мали на одну перемогу більше, що й принесло їм третє призове місце. Футболісти УТОГ посіли четверте місце, випередивши на одне очко команду «Динамо».

Четверте місце нечуючих футболістів — це незаперечний успіх. Зважимо, що в турнірі брало участь 18 команд, серед яких чимало іменитих. За підсумками змагань виконано третій спортивний розряд. Важливе значення також має той фактор, що, виступаючи в першості, нечуючі футболісти змагалися практично протягом усього року, підтримуючи високу спортивну форму. Добре провели ігри С. Адаменко, О. Пастушенко, В. Бабій, М. Кірош. Значно додали до спільного успіху команди В. Мележко, М. Гусаченко, А. Загребелько.

Проаналізувавши результати першості міста, ми схильні думати, що команда Київського облвідділу могла б узяти участь в цих змаганнях у своєму власному складі, своїм клубом. Але це далека перспектива, бо вирішення цього питання потребує розв'язання цілого ряду проблем.

Після місячної перерви на відпочинок розпочнеться підготовка до нового сезону, який буде не менш напруженим від нинішнього. Перед командою ставиться завдання вибороти одне з перших двох місць у Кубку міста, що дає право виступити у Кубку УРСР серед виробничих колективів. Друге завдання — потрапити в число трьох кращих команд міста. Це реально, оскільки нинішнє четверте місце тому підтвердження. Хоча ми не забуваємо й про те, що досягти поставленої мети буде нелегко: ускладнюється і стає важчим принцип розиграшу.

Нарешті, третє завдання —успішний виступ у першості ДСТ, в результаті якого є шанси замінити нинішні срібні нагороди на золоті. Природно, в наших планах — здобути звання чемпіонів країни серед нечуючих спортсменів.

Як бачимо, завдання чітко визначені. Якщо підійти до їх розв'язання з повною відповідальністю, вимогливо,— бажаний успіх не забариться.

В. КУЛІБАБЕНКО,
тренер збірної УТОГ з футболу.

На сцені — казка...
Фотоетюд І. ТОЛОЧКА.

ОГЛЯД ТАЛАНТІВ: П'ЯТА ЗОНА

МИСТЕЦТВО НАРОДНИХ ТЕАТРІВ

НЕЩОДАВНО У Харкові відбувся зональний огляд народних самодіяльних театрів, в якому взяли участь колективи чотирьох міст: Львова, Ворошиловграда, Івано-Франківська і Харкова.

Першими виступили місцеві аматори. Вони показали виставу «Жив-був Іван» за мотивами повісті Віктора Положія. Інсценізував твір постановник М. С. Борисенко, який знайшов правильне режисерське вирішення у формі соціальної драми.

Крізь весь твір червоною ниткою проходить ідея громадянської відповідальності радянської людини за себе і свою Вітчизну.

Тут є й сцени, котрі схвилювали глядача по-справжньому. Це — зустріч Івана з матір'ю, освідчення в коханні вчительці Ірині Андріївні, а також ряд інших.

Відмінно зіграли ролі артисти Анатолій Лимаренко (Іван), Ірина Нествед (Марія, секретар сільської Ради), Леонід Портной (Тихін, дядько Івана) та інші. Хороше показані й масові сцени.

Слід також відзначити, що інсценізація повісті зроблена кваліфіковано, зі знанням справи. Постановку оцінено високим балом.

Щоправда, журі вказало і на окремі недоліки, упущення. Але в цілому виставу можна вважати вдалою.

Народний самодіяльний театр Львівського будинку культури успішно поставив трагікомедію «Трибунал» за п'єсою білоруського драматурга А. Макайонка. Артисти дібрались тут енергійні і темпераментні. Особливо запам'ятались окремі мізансцени та образи. Однак, режисер-постановник спектаклю Є. Мірошник, не оволодівши цим жанром, повів виставу у бік полегшеної комедії, в результаті чого, прекрасно задуманий фінал, кажучи словами А. Чехова, не «вистрелив», тобто органічно не виплив з усього попереднього.

Хороше виконували свої ролі Михайло Галега (староста Терешко за прізвиськом Колобок), Микола Бурмистров (німецький комендант) та інші артисти. У важкі умови був поставлений артист Іван Маціевський. За своїми віковими даними він не зміг повністю розкрити образ 16-річного патріота і народного месника Володі.

Але, незважаючи на ці недоліки, журі оцінило виставу доброю оцінкою і рекомендувало доопрацювати її. Особливо було відзначено синхронну роботу диктора-перекладача М. П. Матульської.

Дещо своєрідним був виступ народного самодіяльного театру Ворошиловградського будинку культури. Його аматори поставили виставу за романом В. Кожевникова «Щит і меч». (Режисер В. В. Мазуров, музичне оформлення І. Іщенко). Інсценізували постанову В. Токарєва і В. Кожевников. Це розповідь про подвиг радянського розвідника в тилу ворога під час війни. З постановкою цього складного твору колектив в основному справився успішно.

Цікаво зіграли ролі Євген Сердинов (радянський розвідник обер-лейтенант Йоган Вайс), Ігор Квітковський (капітан Пауль Дітріх) та Микола Світличний (Генріх Шварцкопф).

У ворошиловградців журі відзначило також виразну міміко-жестикуляційну мову, яка в багатьох сценах супроводжувалася музикою Баха.

Але, разом з тим, журі підкреслило і ряд недоліків: відчувалась монотонність і перенасиченість діалогами. Майже зовсім відсутні й гострі конфліктні ситуації. Окрім того, якщо чоловічі ролі виконані майстерно, то жіночі (а їх лише дві) не знайшли свого повного і глибокого розкриття на сцені. А тому, для визнання колективу, потрібно ще попрацювати над виставою.

Аматори з Івано-Франківська в інсценізації П. Дьомина підготували виставу за широко відомим романом М. Шолохова «Піднята цілина». (Режисер І. П. Білоус). Постановку твору було здійснено на основі радянської класики, тож робота цього колективу була особливо складною і відповідальною. Однак колектив з поставленим завданням справився з честю. У виконанні самодіяльних артистів на сцені ожили образи Семена Давидова (Василь Городнюк), Макара Нагульнова (Дмитро Куриляк), Андрія Разметнова ((Володимир Бабій), Іполита Шалого (Роман Будзак) і ряд інших. Цікаво виконали ролі також Марія Пашняк (образ Варі) і Наталя Полловник (образ Лушки). Хочеться відмітити і роботу декоратора - перекладача О. И. Городнюк.

Проте, високо оцінивши виконавську майстерність самодіяльних митців (в першу чергу були оцінені масові сцени), журі вказало і на ряд недоліків. Скажімо, образ діда Щукаря артист Василь Колосовський повністю не зміг розкрити. Хотілося б також, щоб чоловічі ролі супроводжував чоловічий голос, а для цього необхідно мати двох диктторів-перекладачів.

Разом з тим, було вказано і на занадто довгі у деяких місцях діалоги дійових осіб. Якщо, приміром, виставу з двох годин 35 хвилин скоротити лише на 20 хвилин, то вона від цього тільки виграє. Теж саме журі рекомендувало зробити і ворошиловградцям у спектаклі «Щит і меч».

В цілому зональний огляд народних театрів Харківської зони пройшов організовано, на високому ідейно-політичному і художньо-естетичному рівні.

Всі колективи удостоєні високої оцінки журі.

Огляд триває.

І. САПОЖНИКОВ,
голова виїзного журі.

Любителям прекрасного

З великим успіхом пройшов у Запорізькому будинку культури УТОГ вечір поезії, присвячений 60-річчю утворення СРСР.

Шанувальники поетичного слова зібралися у культзакладі, щоб ознайомитися з поезією радянських поетів — представників братніх республік. Прозвучали твори про нашу рідну Батьківщину, про мир, про людину-трудівника. Вірші декламували бібліотекар В. Г. Яковлева, працівники Будинку культури О. А. Моргунова та Г. М. Воротнікова.

Особливо сподобались присутнім вірші Миколи Нагнибіди, Бориса Юдіна, Максима Танка, Аали Токомбаєва, Г. Боде.

С. МОРДУШЕНКО.
м. Запоріжжя.

В. о. редактора
А. ДВІРКОВИЙ.

ІНДЕКС 60981 || «НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правления Украинского общества глухих || Наша адреса: 252150, Київ-150, МСП, вул. Червоноармійська, 74 редакція газети «Наше життя». Телефон 27-21-80

Зам. 1795. Друкарня Київського дослідно-виробничого об'єднання «КОНТАКТ», вул. Нововокзальна, 8, тел. 68-56-07 Тираж 22065.